Korrespondanser.

Brev fra Kjøbenhavn.

Den nordiske Udstilling.

Skrevet for „Stjernen"

—{ af }—

S. M. Pedersen.

Hr. Redaktør!

Siden jeg skrev mit sidste Brev til „Stjernen" har jeg rejst en Del rundt i det lille Danmark. En af de første Dage i April Maaned forlod jeg Silkeborg og tog til Aalborg og Hjørring. Efter tilendebragt Besøg deroppe rejste jeg tilbage, men lagde denne Gang Vejen igjennem Tyskland og til Randers og Aarhus og jeg gjorde ogsaa en Tur ned til Tønder i Slesvig. Derfra rejste jeg tilbage til Silkeborg, hvorfra jeg fortsatte Turen sydpaa ad Frederica, over Fyen og gjennem Sjælland til Kjøbenhavn. Det første, jeg foretog mig her i Hovedstaden, var at leje mig et Værelse, dernæst kjøbte jeg en gjennemgaaende Billet for hele Udstillingen, Tivoli iberegnet. Efter saaledes at have sikret mig en selvstændig Frihed, begav jeg mig hen paa den store Kunstudstilling. Jeg fik straks Indtryk af, at alt var storartet og glimrende, og da jeg nu i over fire Uger har aflagt næsten daglige Besøg paa Udstillingen, vil jeg efter bedste Evne meddele „Stjernen" en Skildring af samme.

Hele Udstillingen, Tivoli indbefattet, optager et Fladerum af 45 Tdr. Land. Denne Grundflade er smukt bebygget og udlagt i skjønne Veje og Spadseregange, omgivne af dejlige Blomsterpartier og Kunstplanter. I den store Hovedbygning er en Uendelighed af kostbare Gjenstande, som er saa smukt stillet til Skue og saa kunstfærdigt arrangeret, at det er en sand Nydelse at betragte det. Her er en rig Udstilling paa alle Omraader af Nutidens Kunst og Industri. Næsten alle Lande findes her repræsenterede, men især Sverig, Norge, Rusland, Frankrig, England og Italien. Her er ogsaa Udstillingsgjenstande fra Japan og Tyrkiet. Og glædeligt er det at se, at det lille Danmark ikke staar tilbage; thi man ser fra Kjøbenhavn — ja fra alle Byer og Egne af Landet — en Mangfoldighed af Kunstgjenstande, Industri- og Husflidarbejde, som er saa smagfuldt arrangeret og opstillet at det ikke kan undgaa at vinde Beundring og Anerkjendelse.

Men jeg har jo forglemt Tyskland, og det gaar vel ikke an at glemme det „große Vaterland". Men Tyskerne havde ogsaa nær forglemt dem selv. Det var egentlig slet ikke deres Agt at deltage i den danske, eller nordiske Kunstudstilling; men man vil vide, at den stakkels syge Kejser gav den danske Kronprinds et Løfte om, at Prøjsen nok skulde blive repræsenteret ved Udstillingen, som allerede den Gang var aabnet. I en Hast blev en kejserlig Komite udnævnt og en Del Skrabsammen afsendt til Kjøbenhavn; men da de ved Ankomsten fik Øje paa den store Mangfoldighed af Kunstskatte fra alle Lande, især fra Rusland og Frankrig, da lod de deres Kasser staa lukkede og fik i en Fart skikket efter mere værdifulde Sager, for at Tyskland nogenlunde kunde indtage en Udstillingsplads blandt de andre Lande. Og endnu er ikke den tyske Afdeling færdig, skjøndt der blev sat Kraft paa for at faa aabnet til den Dag da det sachsiske Kongepar i Forening med den danske Kongefamilie besøgte Udstillingen. Saaledes gaar Rygtet og naar engang den tyske Afdeling bliver færdig og alt kommer til Skue, vil det hele dog staa tilbage for adskillige andre Lande, skjøndt alt er meget smukt og man ser mange værdifulde Kunstsager i Tyskernes Udstilling.

Med Hensyn til den store frie amerikanske Republik da er den ikke videre med. Det eneste, man kan være stolt af, er en Dampsprøjte fra New York, ja Woods Selvbinder, Reaper og Slaamaskiner ser man ogsaa, og en meget almindelig og ligefrem amerikansk „Buggy" har faaet Plads iblandt de kostbareste og fineste Vogne. Den siges at være solgt for en god Pris til Scavenius; det er som vi ved et rart Kjøretøj for en Dame og en Herre.

Hermed maa det for denne Gang være nok om Udstillingen. Ønsker „Stjernen" noget mere, skal jeg om en Tid være villig til efter Evne at give en anden lille Afhandling, det vigtigste som Dyreskue, Præmieuddeling m. m., er jo tilbage.

Det lille Danmarks Hovedstad er for Tiden Samlingspladsen for alle Folkeklasser, fra den højeste Rang, som Konger og Fyrster, til den fattige Haandværker og Arbejder. Fra alle Danmarks Egne og Der, ses Folk af alle Stænder og fra Sverig og Norge kommer her en Mængde Mennesker af alle Samfundsklasser. Dernæst er Tydskerne stærkest repræsenteret men man træffer paa alle Nationaliteter og hører en Del forskjellige Sprog. Man maa komme hvor man vil, hvor der er noget seværdigt, saa er der altid en Mængde Mennesker, og man ser og hører de mest komiske Situationer og Udtalelser. Saaledes blev en Dag en tyk Herre, der vilde passere Indgangen til Udstillingen, siddende fast i Tælleapparatet, til stor Moro for Publikum. Ja, her er Lejer nok, men her er i Kjøbenhavn og Omegn foruden Udstillingen en Masse Kunstskatte, Seværdigheder og Naturskjønhed, som maaske næppe overtæffes i noget andet Land.

Vi har i denne Forsommer hertillands havt meget Regn men lidt Varme, Vaarsæden siges at staa godt overalt, Vintersæden ringere. Forøvrigt ser det saa dejligt ud overalt, hvor jeg har været, men mine Landture har blot været Hillerød for at bese Frederiksborg Slot m. m. og saa et Besøg til Roeskilde, Lejre og Byegaard; det var dejlige Landture, som jeg altid vil mindes, især den sidste.

Til Slutning en kjærlig Hilsen til Slægt og Venner, og til Redaktøren og Bladets Læsere.

Med Agtelse,

S. M. Pedersen.

Adresse: Hotel Rsfen, Silkeborg, Danmark.

Om Hog Cholera.

Det er ingenlunde min Hensigt at give en udførlig og gjennemgaaende Beskrivelse af ovennævnte Sygdom, da en saadan vilde tage for lang Tid og tillige trætte Deres Læserk, kun ønsker jeg ved denne min Skrivelse at oplyse Landmændene om, hvorledes de selv kan forebygge denne store Svineplage, der Aar ud og Aar ind har hærget her i Nebraska, og har bragt mangen Landmand tilbage, idet han har sat sin Tillid til Salget af sine Svin.

Svineplage, (Hog Cholera) er en typhøs Mave- og Lungesyge; Sygdommen opstaar i Maven, ved daarlig Fordøjelse gjøres Maven svag og Ormene tager Overhaand; i Forbindelse dermed dannes — Bacillus antracis — en lille Orm, der kun kan ses under Mikroskopet; denne Orm æder sig igjennem Tarm- og Mave-Huden, og søger til Lungerne, Leveren og Nyrene, og da ere Dyrene prisgivne den visse Død og intet Lægemiddel er hidtil fundet der kan kurere dem. For at forebygge ovennævnte Sygdom, maa Landmanden sørge for, at de Steder, hvor Svinene opholder sig, holdes rene, at de har rent Vand, et godt Leje og renligt Foder, og at de ej opholde sig i Svinestier, hvor Svin før ere døde; og tillige fodre et godt Sundhedspulver. Jeg har nu i 5 Aar med Flid studeret ovennævnte Sygdom og her fundet et godt Forebyggelsesmiddel imod Svineplage, hvilket jeg veed vil holde Svinene i et godt Sundhedsstadium, og vil befri Landmanden for denne hærgende Sygdom. Mange ansete Landmænd her ved Grand Island have brugt mit Sundhedspulver, og anbefale det som godt og tilfredsstillende og de, der have brugt dette Middel, have ej mistet et eneste Svin medens Naboer have mistet deres. Alle Forespørgsler til mig besvares pr. Omgaaende.

Carl Schiødte,

Dyrlæge,

Grand Island, den 4de August 1888.

Sammenplukkede Smaabetragtninger.

— Af R. Ebbeson. —

(Fortsat.)

Jeg har nævnt i mine Betragtninger, at der paastaaes at Jernbanekompagnierne betaler kun Skat udaf en Sekstendedel af deres Baner. Det kunde godt være reguleret ved Love saa at den Baneskat kunde være tilstrækkelig, f. Eks., Personstaksten og Fragttaksten blev sat saa langt ned saa at Kompagnierne ikke var istand til at kunne betale mere end den Sekstendedel i Skat. Men det veed vi er ikke Tilfældet her i de For. Stater, og allermindst her i Nebraska. Vor Stats Legislatur af 1885 satte Banepersontaksten ned fra 4 Cents pr. Mil til 3 Cents pr. Mil paa Hovedbanerne til 101ste Længdegrad, paa de øvrige Baner blev det stillet til 3½ Cents pr. Mil her i Staten. Ved at betragte Legislaturens Gjøremaal i den Tid, saa det ud til at de havde faaet Lov til at gjøre saaledes af Banekompagnierne; the det gik pænt og anstændigt til mest enstemmigt og uden megen Støj og Larm. Persontaksten var allerede sat ned til 3 Cents pr. Mil her i Nabostaterne, saa kunde de 4 Cents for Milen vel ikke holde sig længer her i Staten Nebraska. Noger egentligt Tab led Banekompagnierne heller ikke ved den Lov, naar man tager i Betragtning hvorledes Forholdet var imellem Byerne og Banekompagnierne i Persontaksten, og det er jo mest Bysolk, som kjører paa Jernbane. Vor Legislatur prøvede saa paa, eller det skulde se saaledes ud, i samme Session at sætte Fragttaksterne ned 20 eller 25 Procent; men det var let at mærke at det var kun Spilfægteri; for efter hvad man har observeret saa støjede og larmede og teede de sig som gale Mennesker saa det var let at forstaa, at det var ikke Hensigten.

Men vor lydige og ærbødige Tjener var vel ikke vor Legislatur under Monopolet, idet den satte ikke Personsprisen til tre Cents alle Steder men til 3½ somme Steder. Man skulde vel nok mene at det maatte være ærekrænkende for de Herrer Legislaturmedlemmer at Banekompagnierne kjørte alle Steder her i Nebraska for 3 Cents pr. Mil for saa kunde vi jo med det samme se vore Monopoler var ikke engang saa ilde stemt i mod os som vor Legislatur. Vi var nogle Personer, som smaamumlede imellem os: Hvorfor mon vor Legislatur ikke sætter Personstaksten ned til 3 Cents pr. Mil over hele Staten med en Gang, er det nøget at skille ad? Det skal vist være til næste Legislatur saa skal den formodentlig udføre det Hverv. Det kom ogsaa til at passe. Legislaturen af 1887 satte den Lov i Kraft at al Personstakst blev sat ned til 3 Cents pr. Mil over hele Staten Nebraska. Det gjorde Legislaturen i al Stilhed og Enighed, men Loven blev ikke velkommen Ialmindelighed af Folket, fordi de havde allerede rejst paa Banerne i to Aar for den Pris, saa den Lov kom ligesom overflødig, idet vi havde ingen Brug for den, saa det Smigeri, som Legislaturen af 1885 beviste Monopolet, havde den ingen Ære af. Man kunde nok paa Forhaand se hvorledes deres Arbejde var afdelt. Den ene Legislatursamling skal gjøre lidt og den anden gjøre lidt og dermed skulde vi lade os nøje. Men naar nu Monopolets Tjenere gjør meget lidt for os ad Gangen, saa vænner de os til Nøjsomhed og Taknemmelighed. Vi kan heller ikke vente mere af Monopolistjenere, men naar Konkurransen gaar forud for Lovene, saa gaar det dog for vidt skulde man mene. Saa er vore lovgivende Raad jo kun tilskade, og naar de er det, saa er de jo ganske overflødige. Naar de ikke kan regulere Love for os førend Konkurransen opsluger dem, saa sidder de jo samlet for ingen Verdens Nytte.

Vi kunde ligesaavel have Tjenere i de lovgivende Raad som Monopolerne, men vi forstaar ikke at vælge dem. Det er slemt for os. Hvad for noget? kan her svares. Vi lever dog i en oplyst Tidsperiode. Ja, det gjør vi, men det er derfor ikke afgjort at vi er oplyste indbyrdes imellem disse mange Natianaliteter, som her er samlet.

Som sagt vor høje Legislatur fik ikke gjort noget ved vore Fragttakster, hverken den af 1885 eller den af 1887. Den af 1887 slap meget behændig fra det, for den prøvede ikke engang paa at arbejde hen til det. Den var en saa fast Monopoltjener saa den behøvede ikke at bejle til Folkets Gunst. Saa det var let at forstaa, at Monopolet havde givet dets Tjenere Lov til at nedsætte Personstaksten til 3 Cents pr. Mil, naar det blot kunde beholde Fragttaksterne uberørte; for det er der de rigtig har deres Indtægter. Denne Guds Velsignelses rige Høst som vi hvert Aar indsamler her i Nebraska af denne unge jomfruelige Jordbund — og den udvider sig i Areal hvert Aar idet der bliver mere og mere opdyrket – denne Jordbund læsser manbe tusinde tungtbelæssede Fragtvogne af tiloversblevne Farmprodukter og formedelst de meget for høje Fragttakster faar Jernbanekompagnierne altfor mange Millioner Doll. tilovers eller i ren Indtægtskilde hvert Aar. Dersom Majoriteten af Folket havde nogen Ide om hvor store Skatter det er af deres Lommer som er overflødig og de saa tillige forstod hvor billigt deres Varer kunde transporteres indenfor Sømmelighedens og Rimelighedens Grændser uden at blive tyraniseret, dersom Farmerne forstod det saa vilde de vælge samvittighedsfulde Mennesker af deres egen Klasse som vilde varetage deres Interesser istedetfor at vælge Advokater. De burde kunde forstaa saa meget, at Advokaterne er næsten alle uden Undtagelse Monopolets Tjenere. Den rare Indtægt, som Jernbanefyrsterne har, gaar næsten altsammen ud over Farmerne og den vedbliver de at beholde noksaa uhindret. Den 3 Cents Lov for at befordre Passagerer behager Bysolkene, fordi de bruger Banerne mest.

Den sidste Nebraska-Legislatur slap som sagt godt fra Jernbanefragten. Den kasserede den gamle Jernbanekommission og indsatte en ny med den Myndighed at den maatte regulere Fragttakserne. Man havde slet ingen Tiltro til det, det var vist kun heller et Kneb de brugte for at berolige os for at vi ikke skulde lægge Mærke til at de var saa daarlige Personer som de i Virkeligheden var. Det viser sig nu mere end et Aar efter at Legislaturen har siddet at Kommissionen har halet Tiden ud saa den har først nu fit Arbejde færdig og har forelagt det for Banekompagnierne og reduseret Fragttaksterne noget. Kompagnierne har erklæret deres Arbejde for ikke-konstitutionel som ventelig var. Nu kan Jernbanekommissærerne anlægge Sag imod Banekompagnierne paa Statens Bekostning og spendere en hel Del Penge ovenikjøbet for Staten til ingen Nytte, saa bliver der ved den Lejlighed et fedt Bytte for nogle Advokater og Tiden atter blive halet længer ud til Banekompagniernes store Fordele. Man har hele Tiden tænkt at den Banekommissionlov var en Humbuggerlov. Vel har Legislaturen Ret til at udvælge Folk til at gjøre meget, men det skal dog være indenfor Lovens Grændser. Legislaturen har Myndighed til at regulere Banetaksterne, for den er folkevalgt, som det hedder, men den har ikke Lov til selv at udvælge Mænd og give dem den samme Myndighed de selv har. Hvis det var lovligt saa behøvede vor Legislatur jo blot at give Møde for at udvælge Arbejdere til at arbejde i deres Pladser og dermed kunne de rejse hjem igjen straks, men hvorledes vilde det saa blive? Hvorledes vilde det saa komme til at se ud? Det vilde dog blive en forbausende Tilstand. Og dog har vor Legislatur i dette Tilfælde gjort det, den har altsaa overtraadt Lovene. Hvad siger vi nu om saadan en Legislatur? Dom nu selv, kjære Læser! Man kan nok forstaa at Jernbanelobbyisterne har arbejdet utrættelig og havt god Lykke med sig i sidste Legislatursamling. Har vor høje Legislatur været sagsøgt for Lovovertrædelse og Mened, eller bliver den? Nej, det gjør den vist ikke. Uagtet disse uforskammede høje Fragttakster, saa maa vi dog være glad for Banerne herude i dette nord-vestlige „Country". Derimod er den afskyelige høje Beskyttelsestold og den dermed forbundne usynlige Trust et tusind Gange værre, som jeg forklarede sidste Vinter i „Stjernen".

(Mere.)

WELLS, RICHARDSON & Co's

IMPROVED

Butter Color.

(Smørfarve)

Uovertræffeligt i Styrke, Renhed, Klarhed. Giver altid en klar og naturlig Farve, gjør ikke Smørret harsk og farver ikke Kjærnemælken. Bruges i Tusinder af de bedste Mejerier. De skal ikke tillade den, De kjøber hos, at indbilde Dem, at nogen anden Slags er ligesaa god. Sig ham, at De ønsker det **bedste**, og at De skal have **Wells, Richardson & Co.'s forbedrede Smørfarve.**

Tre Størrelser: 25 Cts., 50 Cts. og $1.00. Tilsalgs alle Steder.

Brugsanvisning.

Brug en eller to Theskefulde af Farven for hver fire Gallon af Fløde. Et eller to Forsøg skal vise Dem det rigtige Kvantum at bruge. Kom Farven midt i Fløden og rør det om med en stor Ske.

At farve Smør godt er en Kunst, og man maa vente at lære Noget gjennem Erfaring og praktiske Forsøg. Vor Farve skal sikkert give Deres Smør en smuk Juni-Kulør, om den anvendes paa rette Maade. Vær Omsorg for at De ikke bruger for meget af Farven, idet en høj Kulør ikke er ønskelig om Vinteren.

Handlende, som ønsker at forsyne deres Kunder med hvad disse behøver, burde have vor forbedrede Smørfarve paa Lager. Tiltrækkende Averteringsstof paa dette Sprog erholder enhver Handlende, som enten holder vor Smørfarve paa Lager eller ønsker at sælge den. Send os Deres Adresse kort og sig os, i hvilket Sprog De ønsker Avertissementet trykt, og vi vil sende det strax.

Wells, Richardson & Co.,

Burlington, Vt.

Denne halve Spalte holdes i Dag aaben for Kjøbmand Geo. Rasmussen, Howard City. Det er Eder gavnligt at overveje, hvad han har at sige Eder i næste Numer.

Efterat have faaet lidt Frokost og Kaffe skyndte jeg mig til Byen, hvor jeg straks begav mig til Thorvaldsens Museum. Jeg arbejdede nemlig paa en Afhandling om Thorvaldsens Forhold til Antiken og havde faaet Tilladelse til daglig at opholde mig et Par Timer derinde. Naar disse ikke faldt sammen med Aabningstiden for det store Publikum, vandrede jeg ganske alene om mellem de tause Statuer og hørte ingen anden Lyd end Gjenlyden af mine egne Fodtrin, der gave et underligt Echo i de lange Korridorer og Gallerier. Naar jeg da kom fra Fuglesangen og det frejdige Sommerliv i Frederiksbergs Have og endnu havde Klangen af Estrids muntre Stemme i mine Øren, kunde der i første Øjeblik synes mig at være noget Koldt og Dødt ved Stenhallerne og de hvide Marmorfigurer. Dog længe varede dette ikke; min Sjæl kom snart til Ro efter de mange adspredende Indtryk og sænkede sig i rolig Beskuelse af de herlige Kunstværker. Foruden det store Katalog førte jeg en eller anden græsk Forfatter med mig samt en Notitsbog, hvori jeg med Blyant optegnede mine Bemærkninger, som jeg siden i Hjemmet benyttede til videre Udarbejdelse.

Jeg anvendte dog ikke megen Tid paa at læse og skrive derinde, men sad mest stille og saa paa Statuerne eller Billedværkerne, til jeg ligesom levede mig ind i dem og kom til en inderlig Forstaaelse af Mesterens Tankegang. Saa fik jeg Skizzebogen frem og aftegnede i hurtige, flygtige Træk en Hoveddrejning, en Armbevægelse eller et Foldekast i Klædningen, som netop henrev mig ved sin Ynde, og som jeg derfor ønskede at bevare i Hukommelsen. Jeg fandtes, at jeg fik Syn for det Ejendommelige ved Thorvaldsen, som bestemt skiller ham fra Antiken, nemlig en blid Ynde og Elskelighed, dertil en blufærdig Renhed og Kydskhed i Opfattelsen. Naar jeg da ret glædede mig herover, kun det ogsaa falde mig paa Sinde, hvad Svigerfader en Gang havde sagt til mig, at det havde været bedre for Thorvaldsen, om han havde været lykkelig gift.

Den Gang lo jeg deraf som af en snurrig Paradoks, men nu, da jeg selv var Ægtemand, fandt jeg, at der maaske kunde være adskillig Sandhed deri. Og saa kunde jeg ikke lade være at tænke paa mit eget lykkelige Ægteskab — paa min søde Basilisk derhjemme; hendes yndige Øjne stode for mine Tanker og fordunklede ganske Glandsen af Thorvaldsens Mesterværker, Skizzebogen faldt ned paa mit Skjød, Blyanten faldt mig ud af Haanden, jeg hensak i søde Drømmerier — — men hillemænd, Klokken er over Tolv, og jeg skal give Timer i Hr. Egebergs Drengeskole fra Kl. 12 — 3. I en Fart samlede jeg mine Bøger sammen, stak Blyant og Skizzebog i Lommen og foer i Galop ud af Museet, stor-

straks; rigtignok var den aarlige Leje 80 Daler større end oprindelig bestemt, men det betragtede vi som Smaating i Sammenligning med dens mange Herligheder."

Endnu stod tilbage at fæste en Pige, dog dette Hverv overlod jeg ganske til Svigermoder og Estrid. De fæstede en fortræffelig Pige, som havde de bedste Anbefalinger for Flid, Troskab og Paapasselighed; hun var nogle og fyrretyve Aar gammel, hvilket jeg syntes var temmelig til Aars, men Svigermoder mente, at det var netop godt, at et Par unge Folk fik et ældre trofast Tyende, som kunde staa dem bi med sin rige Erfaring. De unge kjøbenhavnske Tjenestepiger tænke bare paa Fjas og Kommers og lade Dørene staa paa vidt Gab, medens de føre Sladder paa Trappegangene, men saadan en ældre Pige er sat og fornuftig og passer sine Ting ordentlig. Alt dette fandt jeg meget rigtigt, men dog fornam jeg en vis Ængstelse, da jeg fik Ane at se, thi dels saa hun saa gammel ud, som om hun kunde være Moder til Estrid og mig, dels var der i hendes Ansigt et Udtryk af Karakterfasthed og Bestemthed, som ganske vist fortjener vor udelte Agtelse, men som man alligevel ikke paaskjønner i saa høj Grad hos sine Undergivne.

— Bryllupet blev bestemt til sidst i Maj, thi i Maj Maaned maatte det være, saa ifører hele Naturen sig sin Brudestads, Bøgen udslaar sit lysgrønne Slør, Engen smykker sig med de yndeligste Roser og Blomster, Stæren fløjter, Gjøgen kukker og alle Smaafuglene synge i stort Orchester; det er den allerbedste Tid at føre sin Fæstemø hjem.

I Frederiksberg Kirke stod Brylluppet; den havde vi valgt, fordi den ligger saa venligt omgivet af grønne Træer. Gamle, som tilligemed Emmy var kommen over fra sin jydske Præstegaard, veiede os; han talte kjærligt og inderligt til os, dog maa jeg tilstaa, at jeg fattede kun lidet deraf, thi jeg var saa betaget af mangehaande Tanker. Estrid saa dejlig ud, hendes store funklende Øjne vare halvfyldte med Taarer, i sin hvide Brudestads forekom hun mig at være en Fee fra et fjernt Underland — og saa lagde Præsten vore Hænder sammen og sagde, at hvad Gud har sammenføjet, skal intet Menneske adskille. Og da jeg saa bagefter tog hende under Armen og førte hende nedad Kirkegulvet som min Hustru, medens en Mængde undrende Hoveder af Tilskuere dannede som en Æresvagt paa begge Sider, da løb Alting sammen for mine Øjne, og jeg troede næsten, at jeg drømte.

Først da vi kom hjem til Forældrene, kom jeg til Bevidsthed om, at det var Virkelighed og ingen Drøm, thi der strømmede Lykønskninger og kjærlige Hilsener ind paa os. Selskabet var kun lille, men i den ypperligste Stemning, og vi